

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Petrou Mráčkovou
sídlem Myslíkova 284/32, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2026, č. j. MV-187529-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2026, č. j. MV-187529-4/SO-2025. Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o odvolání žalobce podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak, že změnila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 17. 9. 2025, č. j. OAM-16284-15/DP-2025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) za účelem ostatní/jiné podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a), s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť pobyt účastníka na území není v zájmu ČR.
2. Žalovaná prvostupňový výrok změnila takto: *„Žádost se zamítá a dlouhodobý pobyt se podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. neprodlužuje, neboť je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“*

II. Žalobní body

3. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je věcně nesprávné, neodůvodněné, nepřiměřené a nezákonné. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z podkladů, se kterými žalobce neměl možnost se seznámit a vyjádřit se k nim. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvádí, že ze spisového materiálu a cizineckého informačního systému vyplývá, v jaké době žalobce pobýval na území a na základě jakých oprávnění k pobytu, přičemž uvádí konkrétní data platností těchto pobytových oprávnění. S těmito dokumenty však žalobce neměl možnost se seznámit a vyjádřit se k nim před vydáním napadeného rozhodnutí. Dne 30. 10. 2025 nahlédla právní zástupkyně žalobce do spisu za účelem odůvodnění odvolání, nafotila si celý spis, avšak žádná historie pobytu žalobce obsahující konkrétní data pobytových oprávnění nebyla součástí spisu. Žalobce tak neměl možnost se s těmito dokumenty seznámit a vyjádřit se k nim a není mu ani jasné, kdy tyto dokumenty do spisu přibýly. Tímto postupem byla porušena práva podle § 30 odst. 3 správního řádu.
4. Z téhož informačního systému taktéž vyplývá, že ve věci žalobce je vedeno další řízení o žádosti, a to o žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia na vysoké škole. Tuto skutečnost žalovaná nezohlednila, opakovaně uvedla, že studijní snahy žalobce jsou bezcílné a nikam nevedou, zatímco si musela být vědoma toho, že situace je zcela odlišná. Tedy vycházela při svém rozhodování toliko ze skutečností svědčících pouze v neprospěch žalobce, čímž porušila § 50 odst. 3 správního řádu. Dle názoru žalobce tímto postupem žalované došlo k porušení taktéž § 3 správního řádu a § 6 odst. 2 správního řádu, zejména pak za situace, kdy žalovaná měnila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34: *„Zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň [§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu] je až krajní možností, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu], je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit (§ 6 odst. 2 správního řádu). Za tímto účelem je oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit. Stejně tak je odvolací orgán oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

stav po právní stránce odlišně než správní orgán prvního stupně. I zde ovšem musí účastníky řízení na možný odlišný právní náhled na věc předem upozornit a dát jim možnost se k němu vyjádřit, pokud by pro ně nové právní posouzení mohlo být s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé.“ Dle názoru žalobce měla žalovaná před vydáním napadeného rozhodnutí žalobci umožnit seznámit se s obsahem spisu, upozornit jej na svůj odlišný právní názor a umožnit mu k věci se vyjádřit.

5. Žalobce má dále za to, že správní orgány dostatečně nezohlednily, neposoudily a nezjistily zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, dostatečně nezjistily jeho ekonomické poměry a zdravotní stav. Správní orgán I. stupně vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu a žalovaná tento závadný stav nenapravila. Žalobce si za dobu pobytu na území vytvořil pevné vazby, má zde svou rodinu, zejména matku a tetu. Jeho matka je po operaci ruky a žalobce matce z důvodu jejího zdravotního stavu pomáhá se záležitostmi běžného života. Žalobce považuje argumentaci žalované, že o jeho matku mohou pečovat další příbuzní, za zcela spekulativní.
6. Žalobce na území pobývá již téměř tři roky, po celou tuto dobu intenzivně studuje český jazyk. Po celou dobu si řádně plní docházku. Tyto skutečnosti však správní orgány vůbec nezohlednily a nezohlednily, že u žalobce dochází k posunu jeho znalostí. Naopak se zabývaly pouze tím, že tento posun žalobce je příliš pomalý a nedostatečný. I přesto byl žalobce nakonec schopen nastoupit na vysokou školu dříve, než původně plánoval. Žalobce v současné době studuje na Panevropské univerzitě prezenční bakalářský studijní program Podnikání a management. Žalobce nesouhlasí s tvrzeními správních orgánů, že by neplnil účel svého pobytu. Žalobce podal žádost o dlouhodobý pobyt za účelem studia. Žádost však byla podána až v průběhu správního řízení, kterého se týká tato žaloba, výsledek řízení o této žádosti tak značnou měrou závisí na výsledku tohoto řízení. Studium žalobce dokládá potvrzením o studiu a jednotným potvrzením o přijetí ke studiu.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
8. Žalobce namítá, že žalovaná při svém rozhodování vycházela z podkladů, se kterými se žalobce neměl možnost seznámit a vyjádřit se k nim. K tomu žalovaná uvedla, že tyto informace jsou informacemi známými správnímu orgánu I. stupně z jeho úřední činnosti a jsou jako takové obsaženy na straně 1 a 2 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalobce tedy s nimi byl prokazatelně seznámen i s ohledem na své nahlížení do spisu dne 30. 10. 2025. Navíc tyto informace jsou takřka v úplnosti obsaženy i v kopiích předkládacích zpráv založených ve spise, se kterými se žalobce prokazatelně seznámil již dne 24. 7. 2025. Lze doplnit, že žalobci jeho pobytová historie na území ČR musí být známa, neboť je to on, kdo na území ČR pobývá, a tudíž dané informace o jeho předchozích pobytech nejsou ničím, co by pro žalobce mělo být nové či neznámé, a s čím by měl být v rámci odvolacího řízení seznamován jakožto s novými podklady pro vydání rozhodnutí.
9. Co se týče námítky žalobce, týkající se přijetí žalobce ke studiu na vysoké škole, k tomu žalovaná uvedla, že nyní projednávaná žádost se týká účelu ostatní a nikoli možného pobytu za účelem studia. Navíc zásadním argumentem pro shledání jiné závažné překážky pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

bylo materiální vyčerpání možností žalobce pro jazykovou přípravu ke studiu na vysoké škole, což oba správní orgány podrobně zdůvodnily. Žalovaná odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2026, č. j. 39 A 1/2026-42: „*Zmínka žalobce o jeho přijetí na Vysokou školu Škoda Auto o. p. s. je pro nyní posuzovanou věc irelevantní. Soud konstatuje, že žalobcovo jednání vykazuje určité znaky účelovosti, neboť na jednu stranu správním orgánům tvrdí, že je nezbytné prodloužit jeho pobyt o další rok, aby mohl své znalosti češtiny dále prohlubovat, na straně druhé byl však, těsně před vydáním napadeného rozhodnutí, přijat k vysokoškolskému studiu za blíže nespecifikovaných podmínek v programu, který má být v tomto jazyce vyučován.*“ Žalobce v rámci odvolání ani v průběhu odvolacího řízení nijak nepoukázal na to, že by skládal přijímací řízení na vysokou školu nebo byl přijat. Naopak nadále deklaroval své vzdělávání v rámci kurzu českého jazyka, které se mělo konat až do 31. 7. 2026 a v němž měl získat znalosti českého jazyka na úrovni A2, přičemž v rámci svého vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně deklaroval, že hodlá studovat na ČVUT, kde je ovšem jazykovým požadavkem znalost jazyka na úrovni B2. Nyní žalobce naopak deklaruje své studium na Panevropské univerzitě a žalovaná není zřejmé, jak se žalobce mohl v tak krátké době kvalifikovat ke studiu bakalářského programu v českém jazyce, když z dosavadní pobytové historie účastníka je zřejmé, že se byl schopen za dva roky studia českého jazyka „dostat“ na úroveň znalosti A1, a v rámci žádosti, která je předmětem žaloby, deklaroval, že hodlá absolvovat kurz, jehož cílem má být získání úrovně A2. Žalovaná tedy spatřuje v nynějším kroku žalobce účelové jednání, na něž jsou přílehlavé závěry výše citovaného rozsudku.

10. Žalobce dále v žalobě namítá jako chybnou změnu výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalovaná tento postup detailně zdůvodnila v napadeném rozhodnutí, odkázala též na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2025, č. j. 19 A 53/2025-43, nebo ze dne 26. 1. 2026, č. j. 19 A 1/2026-35.
11. Co se týče námítky ohledně nedostatečného posouzení zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí. Co se týče námítky ohledně nárustu cen letů do Vietnamu související se situací na Blízkém východě, žalovaná poukázala na možnosti využití letů s mezipřistáním v Londýně a Šanghaji, v době sepsání vyjádření jde o nejlevnější leteckou variantou pro cestu do Vietnamu, byť časově náročnější.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu a informačního systému cizinců vyplývá, že účastník řízení pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné s platností od 26. 9. 2024 do 30. 7. 2025.
13. Dne 10. 6. 2025 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za tímž účelem, ke které jako doklad potvrzující účel pobytu na území předložil potvrzení o přijetí na kurzy, vystavené DBS Czech s. r. o. (dále „DBS“), z něhož vyplývá, že je přijat na jazykové a další kurzy podle uzavřené dohody o poskytování jazykové a další výuky, s dobou trvání kurzů od 1. 8. 2025 do 31. 7. 2026. Z potvrzení dále vyplývá, že DBS se zavazuje poskytovat kurzy českého jazyka a základních českých reálií a další volitelný kurz podle volby účastníka řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

14. Správní orgán I. stupně zjistil, že účastník na území přicestoval dne 16. 8. 2023 na základě povolení k dlouhodobému pobytu, které mu bylo vydáno za účelem studia. Povolení k dlouhodobému pobytu bylo správním orgánem I. stupně účastníkovi řízení vydáno s platností od 1. 8. 2023 do 1. 8. 2024, a to za účelem absolvování přípravného kurzu českého jazyka organizovaného veřejnou vysokou školou, a to k přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy [§ 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Jednalo se konkrétně o přípravný jazykový kurz k vysokoškolskému studiu akreditovaného bakalářského studijního programu ekonomika a management Českého vysokého učení technického v Praze (dále „ČVUT“).
15. V jazykovém kurzu na ČVUT měl účastník v každém měsíci docházku minimálně 80 %, dne 25. 3. 2024 neuspěl u zkoušky z českého jazyka jazykové úrovně A2 (sdělení ze dne 26. 6. 2025).
16. Dne 11. 6. 2024 podal účastník žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování kurzu českého jazyka organizovaného společností DBS, který měl absolvovat v období od 1. 8. 2024 do 30. 7. 2025. Správní orgán I. stupně tuto žádost posoudil a dospěl k závěru, že mu toto nové povolení k pobytu může být uděleno, neboť hodlá pokračovat v osvojování si znalostí českého jazyka, tak aby mohl skutečně naplnit účel, za kterým na území přijel, tedy zahájit a dokončit studium na vysoké škole. Tedy nové povolení k dlouhodobému pobytu účastníkovi řízení vydal s platností do 30. 7. 2025.
17. V jazykovém kurzu DBS od 1. 8. 2024 do 1. 6. 2025 měl účastník jen 9 dní absence, na konci kurzu obdržel certifikát úrovně A1.
18. Po shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byl účastník vyzván k uplatnění možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a k případnému vyjádření k těmto podkladům. Dne 25. 8. 2025 bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření, účastník nevidí nic špatného na pokračování studia českého jazyka v navazujícím kurzu na DBS, z kteréhož výstup má být úroveň znalosti A2, přičemž si je vědom skutečnosti, že pro nástup na českou vysokou školu je nezbytné ovládat český jazyk na úrovni A2-B1. Během jeho studia na ČVUT se mu nepodařilo získat úroveň A2, nicméně v rámci ročního kurzu na DBS získal certifikát na úroveň A1 a v tomto akademickém roce pokračuje ve studiu za účelem osvojení si jazykové úrovně A2. Vzhledem k tomu, že stále plánuje studium Ekonomiky a managementu na ČVUT, zapsal se do navazujícího ročního kurzu na DBS, aby dosáhl kýžené úrovně A2-B1, kterou ČVUT pro své studenty studující v českém jazyce vyžaduje. Dále poukázal na svou nízkou absenci ve všech doposud navštěvovaných jazykových kurzech a svůj plán následně využít získané vědomosti v praxi a vybudovat si smysluplnou kariéru.
19. Správní orgán I. stupně následně rozhodnutím ze dne 17. 9. 2025 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem ostatní/jiné podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zamítl, přičemž do výroku současně uvedl, že pobyt účastníka řízení na území není v zájmu ČR. Správní orgán rekapituloval svá výše uvedená zjištění stran pobytové historie účastníka a uvedl, že účastník svou aktivitu na území vůbec nesměřuje k dosažení cíle či účelu, za kterým mu bylo povoleno do ČR přicestovat a dlouhodobě pobývat, tedy za účelem získání vysokoškolského vzdělání. Účastník vstoupil na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s tím, že v době od 1. 8. 2023 do 1. 8. 2024 měl absolvovat přípravný kurz českého jazyka zajišťovaný českou

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vysokou školou, jehož cílem je získání potřebné znalosti českého jazyka, aby mohl začít studovat na vysoké škole. Poté absolvoval další kurz českého jazyka, byť ne organizovaný českou veřejnou vysokou školou, a nyní hodlá další rok absolvovat opět další kurz českého jazyka. Podle správního orgánu I. stupně může uvedené znamenat, že účastník řízení nemá potřebné předpoklady, aby se v českém prostředí naučil za dva roky česky natolik, jak zákonodárce zamýšlel, a správní orgán I. stupně má za to, že není důvodné účastníkovi řízení prodlužovat jeho pobyt za účelem absolvování dalšího jazykového kurzu. K tomu poukázal na to, že dlouhodobý pobyt za účelem studia udělený z důvodu absolvování jazykové či odborné přípravy ke studiu podle § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců také nelze prodloužit více než jednou, a to podle § 44a odst. 2 písm. a) téhož zákona. Sám zákonodárce tedy počítal s tím, že student během jednoho roku či nejdéle během dvou let bude schopen nabýt znalosti jazyka na takové úrovni, aby mohl začít studovat akreditovaný obor vysoké školy. Jestliže toho nebude z jakéhokoli důvodu schopen, pak zákonodárce zapovídá, aby mu bylo povoleno k dlouhodobému pobytu prodlouženo. Tím se současně zabrání i zneužívání přípravných jazykových kurzů k bezcílnému zachovávaní pobytového oprávnění na území. Podle správního orgánu I. stupně je současně nežádoucí, aby toto pravidlo, které platí pro prodlužování dlouhodobého pobytu za účelem studia, bylo obcházeno cestou vydávání a prodlužování dlouhodobých pobytů za jiným účelem, tedy za účelem absolvování jazykových kurzů českého jazyka organizovaných institutem odlišnými od veřejné vysoké školy. Tyto vzdělávací kurzy totiž nejsou podřaditelné pod vzdělávací aktivity, které jsou podle § 64 zákona o pobytu cizinců studiem, a proto takové omezení na ně přímo nedopadá. Přesto je třeba takovému zjevně bezcílnému jednání bránit, a proto správní orgán I. stupně uvedený skutkový stav podřadil pod důvod zamítnutí žádosti uvedený v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně považoval zjištěný stav za tzv. jinou závažnou překážku pobytu účastníka na území, tj. aplikoval na zjištěný stav druhou ze dvou alternativních skutkových podstat uvedených ve výše citovaném ustanovení. Ve výroku ovšem zmínil, že pobyt účastníka není v zájmu ČR, tj. v něm zmínil první ze dvou alternativních skutkových podstat. Správním orgánem I. stupně byla posuzována rovněž přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení, přičemž správní orgán I. stupně shledal tento dopad s ohledem na kritéria uvedená v § 174a citovaného zákona jako přiměřený.

20. V odvolání účastník namítal, že si řádně plní docházku a nemá prakticky žádné absence, přičemž jeho jazyková znalost se prokazatelně zlepšuje, studium vysoké školy očekává ve studijním roce 2026/2027. Skutečnost, že mu trvá déle se jazyk naučit, nezakládá předpoklad, že nemá dostatečné schopnosti pro studium na vysoké škole, argumentoval odlišností svého jazykového prostředí a obtížností českého jazyka. V ČR plánuje zůstat a vysokou školu zde vystudovat, chce se začlenit do společnosti a žít řádným životem. S ohledem na plnění studijních povinností u něj nelze spatřovat neplnění účelu pobytu či snad narušování veřejného pořádku. Rozhodnutí je nepřiměřené, správní orgán I. stupně vycházel z nesprávných skutkových zjištění, jelikož tvrdil, že rodiče žadatele nemají na území povolen pobyt, avšak matka účastníka má na území povolení k dlouhodobému pobytu. Matka je v současné době po operaci ruky a účastník jí pomáhá se záležitostmi běžného života. Účastník má na území i tetu a množství přátel, o které by nechtěl přijít, vytvořil si k ČR za dobu svého pobytu na území nezanedbatelnou vazbu.
21. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítla. Zrekapitulovala, že správní orgán I. stupně zamítl žádost účastníka řízení podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

cizinců, přičemž do výroku rozhodnutí uvedl, že pobyt účastníka na území není v zájmu ČR. V odůvodnění naproti tomu mimo jiné konstatoval: „*Jinak řečeno pobyt účastník řízení na území nenaplnil svůj prvotní cíl, jímž je získání vysokoškolského vzdělání. A je otázkou, zda jej vůbec účastník řízení naplnit chce, když žádá o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování kurzu jazyka českého a dalších kurzů, namísto toho, aby skutečně zahájil studium akreditovaného oboru vysoké školy v ČR. Správní orgán má za to, že tyto skutečnosti brání v tom, aby účastníkovi řízení prodloužil dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování dalšího jazykového kurzu, když mu byl pobyt na území umožněn, pouze z toho důvodu, že měl zahájit studium na české vysoké škole. Tedy tato skutečnost podle správního orgánu konstituuje tzv. jinou závažnou překážku pobytu účastníka řízení na území.*“ Z výše uvedeného je zřejmé, že správní orgán I. stupně považoval zjištěný stav za tzv. jinou závažnou překážku pobytu účastníka na území, tj. aplikoval na zjištěný stav druhou ze dvou alternativních skutkových podstat uvedených ve výše citovaném ustanovení. Ve výroku ovšem zmínil, že pobyt účastníka řízení není v zájmu ČR, tj. v něm zmínil první ze dvou alternativních skutkových podstat. Z odůvodnění rozhodnutí je podle názoru žalované bez důvodných pochybností zřejmé, že důvodem pro zamítnutí žádosti bylo shledání tzv. jiné závažné překážky v jeho pobytu na území, za kterou správní orgán I. stupně považoval skutečnosti vyplývající z pobytové a studijní historie účastníka na území. Nic z odůvodnění nenásvědčuje tomu, že by správní orgán I. stupně podřadil zjištěný skutkový stav pod první ze dvou alternativních skutkových podstat uvedených v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tj. že by pobyt účastníka řízení nebyl v zájmu ČR.

22. Žalovaná konstatovala, že část výroku napadeného rozhodnutí neodpovídá jeho odůvodnění, ovšem jedná se skutečně pouze o uvedení dovětky výroku, tedy že „*pobyt účastníka řízení není v zájmu České republiky*“. Právní ustanovení uvedená ve výroku jsou uvedena správně, neboť i tzv. jiná závažná překážka pobytu cizince na území je skutkovou podstatou, kterou zahrnuje § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná je názoru, že pouze zjevně nesprávné uvedení příslušné skutkové podstaty ve výroku napadeného rozhodnutí není důvodem pro to, aby bylo prvostupňové rozhodnutí bez dalšího považováno za nepřezkoumatelné, resp. nenapravitelné v rámci odvolacího řízení, když ze správního spisu i z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou dostatečně zřejmé důvody, které vedly k zamítnutí žádosti, a že těmito důvody je shledání tzv. jiné závažné překážky v pobytu účastníka řízení na území. V čem je tato překážka shledávána, je z odůvodnění rozhodnutí rovněž dostatečně zřejmé, a tak žalovaná ani nemá za to, že by případnou změnou výroku napadeného rozhodnutí hrozila újma účastníkovi z důvodu ztráty možnosti se odvolat a proti důvodům zamítnutí žádosti brojit. Žalovaná proto v rámci odvolacího řízení přistoupila ke změně výrokové části prvostupňového rozhodnutí, neboť zjištěný skutkový stav byl podle jejího názoru sice podřazen pod správné zákonné ustanovení, ale ve výroku byla uvedena nesprávná alternativní skutková podstata. Účastník touto změnou nebude nikterak krácen na svých procesních právech. Účastníkovi původním rozhodnutím správního orgánu I. stupně ani provedenou změnou není ukládána povinnost, omezující klauzule upravená v § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se tedy v posuzovaném případě neuplatní. Další omezení vztahující se ke změně výrokové části rozhodnutí obsahuje § 90 odst. 3 správního řádu, které určitým způsobem doplňuje podmínky pro změnu výrokové části rozhodnutí vyplývající z § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a které omezuje možnost změny rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník řízení, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem. Ani toto omezení se neuplatní, neboť napadené rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

bylo změněno z důvodu částečně nesprávně posouzeného skutkového stavu a s tím spojeného výroku napadeného rozhodnutí. V daném případě navíc nelze hovořit o tom, že by rozhodnutí bylo změněno v neprospěch účastníka, neboť důsledek rozhodnutí, tzn. zamítnutí žádosti, bude stále stejný, a dokonce bude aplikováno i shodné zákonné ustanovení.

23. Podle komentáře ke správnímu řádu JUDr. Josefa Vedrala, Ph.D., str. 770, by změna rozhodnutí měla mít před rušením a vrácením věci k novému projednání přednost, a to za splnění podmínek, že napadené rozhodnutí vykazuje takové právní nebo věcné vady, které je možné napravit přímo v odvolacím řízení na základě spisového materiálu a podkladů rozhodnutí shromážděných v průběhu řízení na prvním stupni, resp. v průběhu řízení odvolacího. Postup je též v souladu s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2019, č. j. 6 A 84/2017-47, podle kterého *„Nelze přisvědčit námitce, že žalovaná změnou prvostupňového rozhodnutí porušila § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a zkrátila žalobce na jeho právu spravedlivý proces, protože mu tím upřela právo na odvolání. (...) Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že pokud správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že pominuly důvody, pro které bylo žalobci dlouhodobé vízum uděleno, byl povinen předmětnou žádost zamítnout podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a nikoliv postupovat podle shora uvedených ustanovení, a proto přikročila ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí. Učinila tak zcela v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, které jí umožňuje změnit odvoláním napadené rozhodnutí nebo jeho část, je-li toto rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo je nesprávné. Změna rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolacím orgánem, je-li s ohledem na zákonem stanovené podmínky možná, je podle správního řádu preferovanou variantou. Odvolací orgán totiž v takovém případě může změnit výrokovou část rozhodnutí stejně jako jeho odůvodnění, jestliže vychází z odlišného právního názoru na skutková zjištění obsažená ve spisovém materiálu a není-li výsledek řízení o provedené změně rozhodnutí pro účastníky překvapivý.“* K totožnému názoru dospěl posléze i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34. Pro doplnění lze odkázat též na názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, podle něhož *„je nutno především zdůraznit, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, a že tedy v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravit vady řízení před správním orgánem prvního stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydaného.“*
24. Žalovaná shrnula, že změna rozhodnutí by měla mít před rušením a vrácením věci k novému projednání přednost, a to za splnění podmínek, že napadené rozhodnutí vykazuje takové právní nebo věcné vady, které je možné napravit přímo v odvolacím řízení na základě správního spisu a podkladů rozhodnutí shromážděných v průběhu řízení na prvním stupni, resp. v průběhu řízení odvolacího. Tyto podmínky byly v daném případě naplněny. Navíc s ohledem na to, že se žalovaná shoduje s posouzením správního orgánu I. stupně, pokud jde o aplikaci tzv. jiné závažné překážky v pobytu účastníka řízení na území, nemůže být pro účastníka řízení rozhodnutí žalované nikterak překvapivé. Nová formulace výroku odpovídá zjištěnému skutkovému stavu.
25. Jinou závažnou překážku pobytu účastníka na území spatřoval správní orgán I. stupně v jeho dosavadním zjevně „bezcílném“ vzdělávání formou jazykových kurzů, kterými účastník zjevně nesměruje k původně vytyčenému cíli při vstupu na území, tj. studiu vysoké školy. Žalovaná konstatovala, že pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ je neurčitým právním pojmem, který za účelem správné aplikace předpokládá ze strany Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

správního orgánu správní uvážení. V této souvislosti odkázala např. na rozsudek ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, v němž se Nejvyšší správní soud obecně zabýval aplikací zákonných ustanovení obsahujících neurčité právní pojmy, přičemž v posuzovaném případě tak činil přímo na podkladě výše uvedeného pojmu. Z tohoto rozsudku (jakož i z jiných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) vyplývá, že správní orgány nejsou povinny obecně definovat pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ bez souvislosti s vydávaným rozhodnutím, nýbrž pouze zhodnotit, zda konkrétní skutkové okolnosti posuzovaného případu lze pod tento pojem subsumovat. Úkolem a povinností správního orgánu I. stupně tedy je, aby daný neurčitý právní pojem vymezil ve svém rozhodnutí v návaznosti na okolnosti projednávaného případu a řádně odůvodnil jeho naplnění. Správní orgán I. stupně se zcela dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabýval ve vztahu ke skutkovým okolnostem projednávané věci naplněním pojmu závažná překážka pobytu účastníka na území.

26. Žalovaná v této souvislosti odkázala na ustálenou judikaturu správních soudů, kdy z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35, vyplývá, že „zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 As 82/2011-81 ze dne 27. 12. 2011).“ Je věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nevpuští na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po níž jí byl vstup a pobyt povolen. Posouzení účelu pobytu, jeho naplňování a rovněž jeho akceptace v rámci diskreční pravomoci ČR je tedy zásadní pro posouzení každého případu. Jistě je pravdou, že pokud jde o zákonem přímo definované účely pobytu, jako je např. studium, zaměstnání nebo sloučení rodiny, je diskrece správních orgánů omezena zákonem definovanými podmínkami. Jinak je to ovšem podle názoru žalované u tzv. „zbytkového“ účelu pobytu, tj. ostatní/jiné. V něm se naopak diskrece správních orgánů projevuje relativně širokým způsobem.
27. K diskreční pravomoci ČR lze odkázat např. na usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 5. 2024, č. j. I. ÚS 996/24, v němž Ústavní soud uvedl: „*Platná právní úprava je tedy postavena na tom, že poskytnutí souhlasu s pobytem cizince na území je výkonem diskreční moci státu, naproti tomu není dáno právo cizince na pobyt na území, resp. na povolení k pobytu.... Namítají-li stěžovatelky, že správními orgány zkoumané podmínky nejsou v zákoně výslovně obsaženy, také tato jejich námitka byla vypořádána tím, že na udělení dlouhodobého víza není právní nárok a je věcí diskreční pravomoci České republiky, resp. jejích orgánů a jejich správní praxe, komu a za jakých podmínek (ve vztahu k posouzení, zda daný účel je tím, který vyžaduje pobyt na území delší než tři měsíce) dlouhodobé vízum udělí. Tento závěr je zcela souladný se shora popsanou judikaturou Ústavního soudu.*“ Uvedené usnesení se sice týká dlouhodobého víza za účelem rodinným, nicméně pokud jde o diskreci ve vztahu k účelu pobytu, lze jeho závěry vztáhnout i na povolení k dlouhodobému pobytu. K diskreční pravomoci ohledně jazykových kurzů anglického jazyka žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2024, č. j. 7 Azs 22/2024-27, bod [16], též na rozsudek ze dne 24. 10. 2024, č. j. 9 Azs 115/2024-32, a usnesení ze dne 23. 1. 2025, č. j. 9 Azs 260/2024-27.
28. Studium či jiné vzdělávací aktivity, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců, samy o sobě nejsou samoučelnou aktivitou cizince na území, ale mají směřovat ke svému naplnění, tj. formálně ke složení závěrečné zkoušky a získání příslušného titulu či osvědčení o absolvování, materiálně pak k získání příslušné odbornosti a kvalifikace, která má Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

studentovi umožnit výkon určitého povolání. Aby mohl být pobyt cizince za účelem studia či jiných vzdělávacích aktivit na území prodloužen, musí rovněž činit dostatečný pokrok v příslušném vzdělávání. Specifickou kategorií vzdělávání jsou pak různé jazykové kurzy. K jazykovým kurzům obecně je třeba uvést, že zákon je zmiňuje pouze v § 64 písm. b), kdy účast na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou je považována za studium, a tedy za zákonem předpokládaný účel pobytu. Jde ovšem o určitou specifickou kategorii studentského účelu. Ve smyslu čl. 3 bodu 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11. 5. 2016, o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair (dále „2016/801/EU“), se jedná o přípravný kurz předcházející vysokoškolskému vzdělání v souladu s vnitrostátními právními předpisy daného členského státu. Z § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že směřují k jazykové a odborné přípravě určitého akreditovaného studijního programu vysoké školy, tj. student přijíždějící na území se tohoto kurzu účastní s určitým předem daným cílem přihlásit se následně a studovat konkrétní jím zvolený studijní program. Studium v přípravném kurzu není jakousi samoučelnou aktivitou, ale jedná se o aktivitu (a to i ve smyslu směrnice), která nutně směřuje k vysokoškolskému studiu, k přípravě na něj je určena. Pobyt za tímto konkrétním účelem ovšem zákonodárce explicitně omezil (a to v souladu s bodem 16 preambule směrnice), resp. mu stanovil určité mantinely, když jazykovou přípravu omezil jednak na přípravu na studium akreditovaného studijního programu na vysoké škole [viz § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců], tedy svázal ji s konkrétně definovaným cílem, a tuto přípravu na studium na vysoké škole pak omezil i časově, a to v § 44a odst. 2 písm. a) zákona, jímž umožnil prodloužit platnost doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia z důvodu pokračování v takové přípravě jen jednou. Pokud jde o tzv. „obyčejné“ kurzy cizího jazyka, které nejsou studiem ve smyslu § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců, k nim se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud s tím, že takový kurz cizího jazyka není bez dalšího akceptovatelným účelem pobytu na území, resp. nelze jej bez dalšího považovat za účel „vyžadující pobyt na území“. Pokud pak jde o kurzy českého jazyka, u těch je situace poněkud odlišná, ovšem i u těchto kurzů platí, že je možné zhodnotit jejich povahu, náplň, časovou dotaci apod. Podle názoru žalované totiž ne nutně každý kurz českého jazyka, byť je spojen s osvojováním si úředního jazyka ČR, musí nutně vést k vydání pobytového oprávnění. Současně platí, že není důvodné a v zájmu ČR, aby na jejím území pobývali cizinci opakovaně a samoučelně jen na základě jazykového kurzu českého jazyka bez jakéhokoli časového omezení a cíle. Pokud takové zjištění z podkladů konkrétního případu vyplyne, je možné shledat tzv. jinou závažnou překážku pobytu cizince na území právě ve zjevném opakovaném a bezcílném absolvování jazykových kurzů, a to bez ohledu na to, zda jde o kurz cizího jazyka nebo o kurz jazyka českého.

29. Účastník řízení přicestoval na území v roce 2023 na základě povolení k dlouhodobému pobytu, kdy měl absolvovat přípravný jazykový kurz na ČVUT, a to k přípravě na studium bakalářského studijního programu Ekonomika a management. V roce 2024 požádal o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, za účelem „ostatní/jiné“, pro absolvování jazykového kurzu DBS, které mu bylo uděleno. Nyní si opět požádal o povolení k dlouhodobému pobytu, opět za účelem „ostatní/jiné“, v rámci kterého se chce, opět, věnovat studiu českého jazyka, znovu na DBS, tentokrát v období od 1. 8. 2025 do 31. 7. 2026. Podle svého tvrzení nadále hodlá studovat studijní program Ekonomika a management s tím, že mu pro studium tohoto programu postačuje jazyková úroveň A2-B1, přičemž úroveň A2 se Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

mu v kurzu na ČVUT nepodařilo získat, ale v rámci prvního ročního kurzu na DBS získal certifikát na úroveň A1 a v tomto akademickém roce pokračuje ve studiu za účelem osvojení si jazykové úrovně A2.

30. Vzhledem k tomu, že účastník za 2 roky nebyl schopen dosáhnout požadovanou jazykovou úroveň nezbytnou pro studium veřejných vysokých škol, žalovaná nevidí důvod pro bezcílené setrvávání účastníka na území, neboť jednoduše není udržitelné, aby jeho soustavné vzdělávání se v jazykových kurzech, poskytovalo záminku pro bezproblémový pobyt cizinců na území, a tím zavdávalo příležitost k faktickému obcházení zákona, a efektivně tak snižovalo možnost ČR ovlivnit, kdo se na jejím území bude pohybovat, nehledě na fakt, že by původcem této situace byly soukromé subjekty, jejichž cíl je zejména vlastní profit. Zákodárce poskytl dostatečnou dobu k osvojení si požadované jazykové úrovně, a jde jen k tíži účastníka řízení, že 2 roky v českém prostředí nevyužil na maximum. Pro doplnění žalovaná uvádí, že účastníku nic nebránilo v tom, aby již před příchodem na území individuálně studoval jazyk, ve kterém bude probíhat výuka na vysoké škole, kterou plánoval, a správní orgán I. stupně umožnil účastníku studovat na území dva roky intenzivních kurzů českého jazyka. Žalované je navíc ze správní praxe známo, že pro nezanedbatelné množství cizinců byla tato doba více než dostatečná a tito cizinci nyní úspěšně pokračují ve studiu, případně se integrují do české společnosti jako její cenná součást.
31. Je jistě pravdou, že zákon o pobytu cizinců umožňuje za jím stanovených podmínek změnit účel pobytu. To nicméně neznamená, že ČR a její orgány jsou povinny cizinci umožnit pobyt za jakýmkoli účelem, který on sám považuje za relevantní, neboť v tomto směru se uplatňuje právě již výše zmíněná diskreční pravomoc. Žalovaná pro doplnění odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2025, č. j. 20 A 46/2024-43, v němž se soud zabýval mimo jiné konformitou časového omezení jazykové a odborné přípravy podle § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců s právem Evropské unie i Ústavním pořádkem a rozpor neshledal. Naopak v rozhodnutí mimo jiné podotkl, že *„Prosté tvrzení o účasti na jazykovém kurzu nemůže být bez dalšího dostatečným pro závěr o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého života, když z ničeho nevyplývá, co by mu ve studiu bránilo v zemi původu.“* Žalovaná též odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2025, č. j. 19 A 17/2025-35, ze dne 28. 8. 2025, č. j. 21 A 20/2025-33, ze dne 1. 12. 2025, č. j. 19 A 53/2025-43, nebo ze dne 29. 12. 2025, č. j. 13 A 59/2025-33.
32. Žalovaná doplnila, že ačkoli žalobce tvrdí, že nadále plánuje studium programu Ekonomika a management na ČVUT, nemá ani zjištěné informace o požadavcích pro toto studium. Z veřejně dostupných zdrojů je totiž naprosto zřejmé, že pro studium tohoto programu není dostačující úroveň znalosti českého jazyka A2-B1, jak tvrdí účastník, ale požadována je úroveň B2. Z podmínek pro přijetí do tohoto programu zveřejněných na webových stránkách ČVUT, Masarykova ústavu vyšších studií, je totiž zřejmé, že podmínkou přijetí je vykonaná maturitní nebo státní zkouška z českého jazyka nebo vykonání zkoušky na půdě ČVUT z českého jazyka na úrovni B2 dle Společného evropského referenčního rámce pro jazyky. Uvedené pak lze nahradit ještě vysokoškolským diplomem, tj. úspěšným absolvováním bakalářského, magisterského, či doktorského studijního programu vyučovaného v českém jazyce. Z dosavadní pobytové historie účastníka je však zřejmé, že se byl schopen za dva roky studia českého jazyka „dostat“ na úroveň znalosti A1 a nyní hodlá absolvovat kurz, jehož cílem má být získání úrovně A2. Je tedy naprosto zřejmé, že jeho pobyt nesměruje k bezprostřednímu přijetí a studiu na vysoké škole, jak tvrdí. Nadto je třeba doplnit, že podle informací zveřejněných na webových stránkách ČVUT bude podávání Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

příhlášek ke studiu v akademickém roce 2026/2027 (včetně doložení potřebných dokladů) možné od 1. 1. 2026 do 30. 4. 2026. Přijímací zkoušky by pak měly probíhat od 1. 6. 2026 do 5. 6. 2026 (náhradní termín v období od 8. 6. 2026 do 12. 6. 2026). Účastník ale nyní žádá o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia v kurzu DBS od 1. 8. 2025 do 31. 7. 2026. Je tedy naprosto zřejmé, že studium v tomto kurzu nesměřuje k přípravě ke studiu na vysoké škole, o kterém se zmiňuje účastník, nýbrž výsledkem prodloužení tohoto pobytu by bylo, že by účastník snad po dalším roce studia získal jazykovou úroveň znalosti českého jazyka A2, ale zjevně by pak musel požádat o další prodloužení, neboť požadované úrovni B2 by se ještě nepřiblížil.

33. Žalovaná dodala, že je jí z vlastní úřední činnosti znám systém a náplň kurzů organizovaných DBS. Podle současné webové prezentace nabízí DBS kurzy českého jazyka pro především vietnamsky hovořící zájemce. Kurzy probíhají každý pracovní den, a to buď v dopoledních hodinách, nebo v odpoledních hodinách. Kurzy jsou v různých úrovních náročnosti, konkrétně A0 – A1, A1 – A2 a A2 – B1. Dále z webové prezentace vyplývá, že vedle gramatiky a pravopisu jsou v rámci výuky nacvičovány různé každodenní situace a učí se o historii a o fungování ČR, o základních pravidlech a o politickém systému. Kurz se pak má zaměřovat i na orientaci v cizineckém právu a na pravidla společenského chování. V části „Praktické informace“ je pak vnitřní odkaz mimo jiné na článek o aktuálních trendech v úpravě obočí nebo o trendech v bistrech v roce 2023. Dle zkušeností žalované se webová prezentace DBS neustále mění. Z webové prezentace nevyplývá, že by kurzy byly jakkoli akreditovány nebo byla výsledkem kurzu jakákoli certifikovaná zkouška. Relevantní je ovšem pohled na doloženou dohodu o poskytování jazykové a další výuky. Z té vyplývá, že kurz českého jazyka bude poskytován v rozsahu 18 hodin týdně, kurz základních českých reálií v rozsahu 3 hodin týdně. Součástí dohody je rovněž volitelný kurz, a to alternativně kosmetické služby v rozsahu 4 hodin týdně nebo kurz bistro&gastro v témže rozsahu. Podle dohody student bere výslovně na vědomí, že výsledkem kurzů není žádná oficiální zkouška a kurzy nenaplňují definici studia podle českých právních předpisů. Je otázkou, zda účast v kurzech tohoto typu, které nejsou akreditovány a nabízejí vzdělání, které lze v zásadě považovat za doplňkové, mají být bez dalšího považovány za ty, které odůvodní hlavní účel pobytu cizince na území. Žalovaná je tedy názoru, že účast v kurzu organizovaném DBS nesměřuje k nějakému konkrétně profesně vytyčenému cíli účastníka. Žalovaná nezpochybňuje záměry kurzu, pokud jde o snahu o lepší integraci cizinců pobývajících na území ČR do české společnosti, ale rozhodně není přesvědčena o tom, že by účast na těchto kurzech měla být bez dalšího považována za hlavní účel pobytu cizince.
34. K námitce nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, žalovaná připustila, že se matka účastníka na území ČR nachází a disponuje platným povolením k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, nicméně když správní orgán I. stupně tuto skutečnost při posuzování žádosti nezohlednil, nikterak nepochybil, jelikož sám účastník řízení při vyplňování formuláře do kolonky č. 26 k bydliště matky uvedl adresu ve Vietnamu a v průběhu celého řízení se nikterak nezmínil, že by na území pobývala jeho matka se zdravotními problémy. Správnímu orgánu I. stupně tedy nemohla být tato skutečnost známa a nelze mu vyčítat, že ji nezohlednil, když vycházel z údajů poskytnutých účastníkem a cizinecký informační systém tuto informaci, ve spojení s osobou účastníka, taktéž neobsahuje. Účastník tak vlastně vědomě uvedl správní orgán I. stupně v omyl, jelikož z úřední evidence bylo zjištěno, že matka účastníka řízení pobývá na území již od 30. 9. 2024, tedy již v době před podáním žádosti účastníka. Břemeno tvrzení, od kterého se pak odvíjí množství a kvalita informací, Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

které má správní orgán k dispozici, od nichž je pak dále odvislá míra a intenzita poměřování zájmů s právem na soukromý a rodinný život, tíží účastníka.

35. Ohledně tvrzení, že nepřiměřenost dopadů rozhodnutí by zakládala skutečnost, že matka je po operaci ruky a účastník jí pomáhá se záležitostmi běžného života, žalovaná uvedla, že na toto tvrzení se vztahuje koncentrace řízení, neboť účastník měl možnost toto tvrzení uplatnit v řízení v prvním stupni a neučinil tak. I přesto k němu žalovaná uvedla, že o matku může pečovat její nový manžel či její dospělá dcera (sestra účastníka), kteří s matkou účastníka, na rozdíl od účastníka samotného, sdílejí domácnost. Ohledně ostatních vazeb na území, které účastník zmínil v odvolání, tato tvrzení zůstala pouze v obecné rovině, kdy účastník zmínil tetu a přátele. Není možné nikterak usoudit, že by narušení těchto vazeb bez dalšího mohlo vést k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí. To, že si účastník za dobu svého pobytu na území, která není nijak zvlášť dlouhá, vytvořil jisté osobní vazby, je samozřejmě logické, ale to ještě neznamená, že případný zásah do života účastníka by byl nepřiměřený, ať už ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců či ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Po správním orgánu nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch účastníka řízení, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života (srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21). Žalovaná též odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 12. 2024, č. j. 41 A 25/2023-105, podle kterého ke shledání nepřiměřenosti zásahu by cizinec musel tvrdit a v rámci možností doložit existenci skutečně intenzivních vazeb na území ČR, které jsou dalece nad rámec toho, že zde cizinec po několik let oprávněně pobýval. Žalovaná dodala, že kritéria pro posouzení přiměřenosti negativního dopadu rozhodnutí uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců jsou pouze demonstrativní a správní orgán posuzující přiměřenost není povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat s každým jednotlivým kritériem, stejně jako mu nic nebrání vzít v potaz i kritéria jiná, pokud si to vyžádají specifika daného případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Neprodlením doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území nedochází ani k porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jelikož účastníkovi není tímto postupem znemožněno do budoucna na území pobývat. Žalovaná též odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, v němž se soud vyjádřil v tom smyslu, že: *„Zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“* Mimo to právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území. Takové právo mají pouze občané ČR podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Tento závěr rovněž explicitně judikoval Ústavní soud České republiky v usnesení ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04: *„Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.“* Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 43/2003-38: *„Právo pobývat na území cizího státu v žádném případě není možno kvalifikovat jako základní lidské právo člověka - nepatří tedy do kategorie základních práv a svobod chráněných ústavním pořádkem České republiky.“*, a dále rozsudek téhož soudu, č. j. 4 Azs 229/2017-34 ze dne 21. 2. 2018, v němž konstatoval: *„I když se právní úprava zákona o pobytu cizinců může zdát příliš tvrdá, je nutno Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.“*

respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, který je cizinec povinen se podrobit.“

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

36. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť s tímto postupem žalovaná souhlasila a žalobce se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
37. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců: *„Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.“*
38. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: *„Dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“*
39. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2 za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“*
40. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců: *„Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“*
41. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu: *„Jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, brozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.“*
42. Podle § 90 odst. 3 správního řádu: *„Odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem.“*
43. Soud nejprve posuzoval, zda žalovaná postupovala správně, pokud změnila výrok správního orgánu I. stupně a neinformovala o zamýšleném postupu žalobce.
44. Soud shledal, že prvostupňové rozhodnutí podrobně popisuje zjištěný skutkový stav, který pak jednoznačně hodnotí i po právní stránce. Z rozhodnutí jako celku je zcela zřejmé, že uvedení chybné alternativy skutkové podstaty ve výroku je toliko zjevnou chybou, odkaz Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

na použité právní ustanovení je správný. Správní orgán se též v rozhodnutí věnuje v odůvodnění rozboru pojmu „jiná závažná překážka“ (viz strana 3, 4), dále explicitně konstatuje: *„Správní orgán tedy dospěl k závěru, že v případě účastníka řízení je naplněn důvod pro neprodloužení doby platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb., když byla zjištěna jiná závažná překážka jeho pobytu na území spočívající v tom, že další prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem by vedlo k obcházení zákona a jeho další pobyt na území by byl pouze samoučelný, tudíž v rozporu s veřejným zájmem.“*

45. Změna rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolacím orgánem, je-li s ohledem na zákonem stanovené podmínky možná, je podle správního řádu preferovanou variantou. Odvolací orgán totiž v takovém případě může změnit výrokovou část rozhodnutí stejně jako jeho odůvodnění, jestliže vychází z odlišného právního názoru na skutková zjištění obsažená ve spisovém materiálu a není-li výsledek řízení o provedené změně rozhodnutí pro účastníky překvapivý. K totožnému názoru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, č. 3837/2019 Sb. NSS, v němž uvedl, že *„zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň je až krajní možností, jak řešit vady prvostupňového rozhodnutí zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit, a tím vzniklou nezákonnost či nesprávnost odstranit, je odvolací orgán povinen tak v zájmu ekonomie řízení učinit. Za tímto účelem je oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit. Stejně tak je odvolací správní orgán oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než prvostupňový správní orgán. I zde ovšem musí účastníky řízení na možný odlišný právní náhled na věc předem upozornit a dát jim možnost se k němu vyjádřit, pokud by pro ně nové právní posouzení bylo být s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé.“*
46. Soud se zabýval otázkou, zda mohlo být rozhodnutí žalované překvapivé a zda žalobce měl možnost vznést relevantní argumentaci, tedy zda byla z prvostupňového rozhodnutí zjevná rozhodující skutková zjištění a zřejmé argumenty ve vztahu k právnímu hodnocení.
47. Správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, a tedy v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán (zde žalovaná) napravit vady řízení před správním orgánem I. stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydaného. Při změně rozhodnutí pak platí obě rozhodnutí společně (tvoří fakticky jeden celek), a to v mezích provedených změn. Změna výroku musí být podepřena vyložení důkazního a právního stavu a z nich vyplývajících odlišností mezi důvody rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně. Za situace, kdy prvostupňové správní rozhodnutí v odvolacím řízení neobstojí, je třeba zvážit, zda povaha věci připouští jeho změnu, či zda není na místě jeho zrušení a vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně k nápravě vad (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73). Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 19. 3. 2014, č. j. 6 As 151/2013-27, konstatoval, že *„přehnanou přísností při hodnocení změn správních rozhodnutí v odvolacím řízení – zejména tam, kde pro takovou úzkostlivost nejsou dány skutkové předpoklady, jako je tomu v tomto případě – by správní soudy nutily odvolací orgány, aby prvostupňové rozhodnutí při shledání jakýchkoliv chyb raději zrušily, než aby se pokoušely o jeho precizaci. Takový postup, je-li aplikován šablonovitě, vede k nežádoucímu jevu, označovanému někdy lidově jako ‚kolotoč opravných prostředků‘ či ‚úřednický ping-pong‘, kdy rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je opakovaně rušeno, řízení jako celek není stále pravomocně uzavřeno a opakovaná*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

„vyhovující“ rozhodnutí odvolacího orgánu nejsou soudně napadnutelná. O tom, že je tento negativní jev v praxi poměrně rozšířený, svědčí i to, že se stává častým předmětem kritiky ze strany veřejného ochránce práv (srov. např. zprávu o šetření veřejného ochránce práv ze dne 19. ledna 2009 sp. zn. 2233/2008/VOP/MH, dostupnou na www.ochrance.cz).“

48. Z citovaných závěrů, jež lze plně využít i v nyní posuzovaném případě, tak vyplývá, že žalovaná postupovala správně, pokud ve svém rozhodnutí změnila výrok prvostupňového správního rozhodnutí, jelikož popsáný postup představuje žádoucí variantu vyřízení odvolání účastníka řízení, dospěje-li odvolací orgán k závěru o rozporu rozhodnutí správního orgánu I. stupně s právními předpisy. V posuzovaném případě přitom výrokem prvostupňového správního rozhodnutí nebyla žalobci uložena žádná povinnost, nýbrž správní orgán I. stupně žádosti žalobce nevyhověl a zamítl žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Při vydání rozhodnutí žalovaná žádné důkazy neprováděla a vyšla plně ze skutkových zjištění učiněných správním orgánem I. stupně, přičemž ve značné části využila závěrů uvedených v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí. S rozhodujícími zjištěními a závěry, včetně právního posouzení, byl přitom žalobce řádně seznámen, a bylo mu tak zřejmé, z jakých podstatných skutkových okolností případu při posuzování věci správní orgány vycházely a jak je právně hodnotily.
49. Již z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán zjištěný skutkový stav posuzoval podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, avšak nikoliv podle první skutkové podstaty (pobyt cizince na území není v zájmu ČR), ale podle druhé skutkové podstaty (je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území). V prvostupňovém rozhodnutí je popsán rozhodující skutkový stav, žalobce měl plnou možnost se vyjádřit k těmto zjištěním, v odůvodnění jsou popsány i úvahy, z jakých důvodů měl správní orgán I. stupně za to, že je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, správní orgán též tento pojem vymezil, úvahy prvostupňového správního orgánu jsou přezkoumatelné, žalobci nic nebránilo se k nim vyjádřit. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí uvedla do souladu odůvodnění rozhodnutí s jeho výrokem, z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že pro ni byly podstatné obdobné skutečnosti jako pro prvostupňový správní orgán, a obdobné bylo i její právní hodnocení. Žalobce v podaném odvolání reagoval na skutkové závěry správního orgánu, přezkoumatelnost právního hodnocení nezpochybňoval (namítal řádné plnění docházky, zlepšení jazykových schopností, studium na vysoké škole očekává ve studijním roce 2026/2027, na území se nachází jeho matka po operaci ruky, má zde i další vazby). Žalobou napadené rozhodnutí tak pro žalobce nemohlo být překvapivé a žalovaná postupovala správně, pokud v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnila výrok prvostupňového správního rozhodnutí. Lze dodat, že ani v podané žalobě nejsou tvrzeny skutečnosti, které by vedly k potřebě dalšího dokazování. Soud nedovodil, že by procesní práva žalobce mohla být v projednávaném případě zkrácena způsobem, který by vedl k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Pro úplnost soud nicméně (opakovaně) dodává, že by vhodnějším shledal postup, kdy by žalovaná přípisem žalobce o zamýšleném postupu informovala a dala mu možnost se vyjádřit.
50. Žalobce se závěry správních orgánů v žalobě snažil zpochybnit tvrzením, že též podal žádost o dlouhodobý pobyt za účelem studia, konkrétně pak za účelem studia na vysoké škole, žalovaná tuto skutečnost nezohlednila, opakovaně uvedla, že studijní snahy žalobce jsou bezcílné a nikam nevedou, zatímco si musela být vědoma toho, že situace je zcela odlišná.
51. Soud předně konstatuje, že žalobce žádnou takovou argumentaci v tomto správním řízení nevzněl. Žalobce ještě při seznámení s podklady rozhodnutí dne 25. 8. 2025 uváděl, že stále Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

plánuje studium Ekonomiky a managementu na ČVUT, zapsal se do navazujícího ročního kurzu na DBS, aby dosáhl požadované úrovně A2-B1, v doplnění odvolání dne 30. 10. 2025 pak potvrdil, že studium vysoké školy plánuje ve školním roce 2026/2027.

52. Na další jazykový kurz s trváním do 31. 7. 2026 se žalobce přihlásil, neboť jeho jazyková úroveň dosáhla pouze A1. Soud má za všeobecně známou skutečnost, že jde o úroveň se znalostí toliko základů jazyka (základní slova a fráze týkající se osobních údajů, rodiny a nejbližšího okolí, schopnost napsat jednoduché texty případně vyplnit jednoduché formuláře). Žalobce zamýšlel v dalším jazykovém kurzu ke konci července 2026 dosáhnout úrovně A2 a následně studovat na ČVUT. Žalobce poté soudu bez jakéhokoliv vysvětlení předložil potvrzení o studiu ze dne 6. 1. 2026, podle kterého má být od 6. 1. 2026 zapsán v akademickém roce 2025/2026 do bakalářského studijního programu Podnikání a management v prezenční formě, dále jednotné potvrzením o přijetí ke studiu, podle kterého je jazykem studia čeština, zahájení studia na území je ke dni 15. 2. 2026 a předpokládané ukončení studia dne 15. 2. 2029. Žalobce (zastoupený advokátkou) tento svůj krok nijak neobjasňuje, podle názoru soudu je zjevné, že jeho jazykové znalosti na studium programu Podnikání a management jsou naprosto nedostačující, neboť žalobce dosud dosáhl úrovně toliko A1 (a velmi pravděpodobně by nepostačovala ani úroveň A2, kterou chtěl žalobce dosáhnout ke konci července 2026). Podle dopisu DBS ze dne 25. 6. 2025 je žalobce po absolvování kurzu na úrovni A1, jeho jazyková vybavenost neodpovídá požadavkům pro zahájení vysokoškolského studia v českém jazyce, byl doporučen další rok studia jazykového kurzu s výslednou znalostí A2. Nad rámec tohoto odůvodnění soud dodává, že ze stránek Panevropské univerzity, a.s. plyne, že požadovaná úroveň jazyka pro studium na této škole je B1-B2 (nicméně v případě absence certifikátu od jazykové školy uchazeč může složit placený test Duolingo z domova, <https://www.peuni.cz/dokumenty/Prijimaci-rizeni-s-interni-nostrifikaci-dokumentu-CJ.pdf>).
53. Soud tedy konstatuje, že žalobní tvrzení o přijetí na Panevropskou univerzitu nikterak nezpochybňují závěry žalované ohledně materiálního vyčerpání možností žalobce pro jazykovou přípravu na vysoké škole, soud považuje postup žalobce za účelový, vedený snahou zvrátit negativní rozhodnutí o žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem jiné/ostatní. Soud nezpochybňuje, že v životě cizince mohou nastat situace, kdy své plány změní, ale žalobce žádné logické zdůvodnění a vysvětlení svých kroků nenabízí, proto vše nasvědčuje tomu, že jeho cílem je toliko samotný pobyt na území, nikoliv studium vysoké školy, což je cíl, který deklaroval a za kterým mu ČR umožnila vstup na území. Soud neshledal důvod k provedení dokazování potvrzením o studiu či jednotným potvrzením o přijetí ke studiu, neboť vyšel z žalobních tvrzení, které soud ani žalovaná nezpochybňuje.
54. Žalobce pak žádné další konkrétní výtky k detailnímu odůvodnění žalované nevznáší, vyjma tvrzení o řádné docházce. Z podkladů plyne, že v roce 2023/2024 i 2024/2025 žalobce do kurzů docházel, nicméně zůstává skutečností, že za dva roky studia dosáhl úrovně A1, která ke studiu na vysoké škole zdaleka nepostačuje, zároveň nejsou tvrzeny žádné výjimečné okolnosti, které by tento nedostatečný postup vysvětlovaly.
55. Žalobce nijak nezpochybnil úvahy žalované, že ačkoli žalobce tvrdil, že nadále plánuje studium programu Ekonomika a management na ČVUT, neměl ani zjištěné informace o požadavcích pro toto studium, když podle veřejně dostupných zdrojů pro studium tohoto programu není dostačující úroveň znalosti českého jazyka A2-B1, ale požadována je úroveň B2. Podávání přihlášek ke studiu v akademickém roce 2026/2027 (včetně doložení potřebných dokladů) je podle informací na stránkách školy možné od 1. 1. 2026 do 30. 4. Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

2026. Příjímací zkoušky by pak měly probíhat od 1. 6. 2026 do 5. 6. 2026 (náhradní termín v období od 8. 6. 2026 do 12. 6. 2026), žalobce však žádal o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia v kurzu DBS od 1. 8. 2025 do 31. 7. 2026. Studium v tomto kurzu tedy nesměřuje k přípravě ke studiu na této vysoké škole ve školním roce 2026/2027, žalobce by zjevně pak musel požádat o další prodloužení, neboť požadované úrovni B2 by se zdaleka nepřiblížil.

56. Napadené rozhodnutí je v právním hodnocení zjištěného skutkového stavu přesvědčivé, soud mu nemá co vytknout, lze na ně odkázat. Soud považuje za správná východiska žalované, že je věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nevpuští na vlastní území, a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po níž jí byl vstup a pobyt povolen. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35, vyplývá, že: „*zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7As 82/2011-81).*“ Také v případě dlouhodobého pobytu za účelem ostatní/jiné, musí cizinec plnit během svého pobytu na území účel, pro který mu bylo toto povolení k pobytu uděleno. Dlouhodobý pobyt za účelem ostatní/jiné musí mít pokaždé určitý účel, který z nějakého důvodu nelze podřadit pod účel dlouhodobého pobytu, který je zákonem o pobytu cizinců specificky upraven.
57. Soud považuje za správné i východisko, že při posuzování žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem zbytkové kategorie ostatní/jiné, má širší diskreční oprávnění, kdy může zohlednit celkovou pobytovou historii žadatele a jaký význam má pro žadatele činnost, kterou hodlá na území provozovat. Na rozdíl od některých jiných účelů pobytu vypočtených v zákoně o pobytu cizinců nárokovost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné nevyplývá ani z evropského práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-42, bod 29 a tam citovanou judikaturu a ustanovení).
58. Zároveň soud souhlasí s žalovanou i v závěru, že i když žalobce nežadá o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, ale za účelem ostatní/jiné, lze požadavky na plnění účelu pobytu při dlouhodobém pobytu za účelem studia přiměřeně vztáhnout i na případy, kdy cizinec žádá o udělení povolení k pobytu za účelem ostatní – vzdělávací aktivity. Rozdílem mezi těmito účely pobytu je, že studium žalobce v jazykovém kurzu DBS nelze podřadit pod studium podle § 64 zákona o pobytu cizinců, a tudíž žalobce nemůže žádat o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 42d zákona o pobytu cizinců. Obdobně se v případě žalobce nejedná o žádost o povolení k pobytu ve smyslu směrnice č. 2016/801/EU. Správní orgány použily argumentaci o maximální možné době studia jazyka jako přípravy ke studiu na vysoké škole při současném posouzení dalších individuálně zjištěných skutečností na straně žalobce a shledaly, že je naplněno ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Takovou úvahu soud shledává zcela relevantní. Žalobce žádal o pobytové oprávnění za účelem absolvování jazykového kurzu již třetího v pořadí, a to aniž by uvedl a vysvětlil, co mu objektivně bránilo dosáhnout dostatečné úrovně jazykových znalostí potřebných pro studium na vysoké škole (když zákonodárce předpokládá, že by cizinci měly postačovat dva roky studia jazyka).
59. Lze dodat, že zdejší soud pak došel k obdobným právním závěrům i v případech projednávaných pod sp. zn. 19 A 1/2026 (rozsudek ze dne 26. 1. 2026), sp. zn. 19 A 17/2025

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

(rozsudek ze dne 27. 8. 2025), sp. zn. 21 A 20/2025 (rozsudek ze dne 28. 8. 2025) a sp. zn. 19 A 53/2025 (rozsudek ze dne 1. 12. 2025).

60. Žalobce dále v žalobě brojil proti posouzení přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života, měl za to, že nebyl dostatečně zjištěný skutkový stav, správní orgán měl zjistit ekonomické poměry a zdravotní stav žalobce. Tato námitka není důvodná. Žalobce (zastoupený advokátkou) ani v odvolacím řízení neuváděl, v jakém ohledu by jeho ekonomické poměry či zdravotní stav mohly být relevantní z hlediska posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života (a není to ostatně tvrzeno ani v žalobě).
61. Pokud jde o nutnost péče o matku, soud se shoduje s hodnocením žalované. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že o matku může pečovat její nový manžel či její dospělá dcera (sestra účastníka), kteří s matkou účastníka sdílejí společnou domácnost, žalobce bydlí na jiné adrese. Tato argumentace se soudu jeví logická, žalobce ji ničím konkrétním nevyvrací, pouze uvádí, že je „spekulativní“, soudu není zřejmé, co žalobce konkrétně zpochybňuje, je nutno zdůraznit, že okolnosti jeho soukromého a rodinného života má tvrdit a prokazovat právě on sám. Tvrzení žalobce o obtížích matky je obecné, dne 30. 10. 2025 žalobce uvedl, že jeho matka je po operaci ruky, a proto jí pomáhá se záležitostmi běžného života. Toto tvrzení je v žalobě ze dne 4. 3. 2026 pouze zopakováno. I pokud soud vyjde z pravdivosti tvrzení o operaci ruky matky žalobce, není vůbec zřejmé, v jakém stavu byla jeho matka ke dni vydání napadeného rozhodnutí, jakou konkrétní pomoc s ohledem na svůj zdravotní stav vyžadovala, a případně po jakou dobu do budoucna, ani že by tuto pomoc musel poskytovat právě žalobce.
62. Žalovaná též správně uvedla, že účastník si za dobu svého pobytu na území (od 16. 8. 2023) jistě vytvořil určité osobní vazby, to však nutně neznamená, že případný zásah do života účastníka by byl nepřiměřený. Po správním orgánu nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch účastníka, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života (srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21).
63. Nepřiměřený zásah do soukromého života nezpůsobí ani případné ukončení studia na Panevropské univerzitě, žalobce má tuto školu studovat teprve druhý měsíc, nejde tedy o zmaření mnohaletého úsilí, ke studiu této školy nemá s vysokou pravděpodobností ani dostačující jazykové znalosti, obor Podnikání a management pak zřejmě lze studovat i ve vlasti žalobce.
64. Žalobce netvrdil ani žádné skutečnosti, proč by se do vlasti nemohl vrátit, vyjma obtíží s leteckou dopravou, když letiště na Blízkém východě byla obvyklým přestupním bodem při cestách do Vietnamu, došlo ke značnému ochromení dané dopravy. Žalovaná v této souvislosti poukázala na levné varianty letů s mezipřistáním v Londýně či v Šanghaji, na tuto argumentaci již žalobce nereagoval. Soud dodává, že aktuálně jsou dostupné i lety například přes Paříž či Mnichov v ceně do 20 000 Kč.
65. Žalobce dále namítal, že žalovaná při svém rozhodování vycházela z podkladů, se kterými žalobce neměl možnost se seznámit a vyjádřit se k nim, a to podklady popisující pobytovou historii žalobce na území. Žalobci lze přisvědčit, že výpis z evidence cizinců je ze dne 13. 1. 2026, tedy pokud bylo do spisu nahlíženo dne 30. 10. 2025, skutečně tam tato listina nebyla (z tohoto důvodu soud pro nadbytečnost neprováděl k důkazu nafočený obsah spisu Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

pořízený při nahlížení). Žalobce v této souvislosti namítal porušení svých práv podle § 30 odst. 3 správního řádu, toto ustanovení však řeší úkony právnických osob, zřejmě vůle byla namítnout porušení § 36 odst. 3 správního řádu.

66. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu: „*Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*“
67. Účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je umožnit účastníku seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován [rozsudek ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243 (publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS)]. S právem na seznámení se s podklady rozhodnutí úzce souvisí právo vyjádřit se k podkladům a navrhnout důkazní prostředky, tato svá práva mohl účastník neomezeně uplatňovat i v řízení o odvolání. Měl-li by účastník za to, že byl zkrácen na svém právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí či právu navrhnout důkazní prostředky, měl tyto své návrhy učinit spolu s odvoláním proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, resp. i později v řízení o odvolání (srovnej již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 Azs 126/2013-19).
68. Žalobce se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil dne 24. 7. 2025. V tuto dobu sice nebyl součástí spisu přímo výpis z evidence cizinců ze dne 13. 1. 2026, pobytová historie však vyplývala i z předkládacích správ ve věci první i druhé žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu (očíslováno ve spisu číslem 9, 10). Také v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 17. 9. 2025 byla popsána pobytová historie žalobce. Dne 13. 10. 2025 bylo podáno blanketní odvolání, nahlížení do spisu proběhlo dne 30. 10. 2025, dne 5. 11. 2025 byl žalobce vyzván k odstranění vad podání (odvolání), až dne 23. 1. 2026 bylo vydáno napadené rozhodnutí. Žalobce tedy popsanou pobytovou historii nezpochybňoval ani ve vyjádření k podkladům, ani v odvolání, ani v žalobě. V projednávaném případě tedy není pobytová historie sporná, zároveň již v prvostupňovém rozhodnutí žalobce získal jasnou informaci, z jaké pobytové historie správní orgán vycházel. Soudu není zřejmé, jak by se mohl změnit stav, pokud by se seznámil ve správním řízení přímo s listinou výpis z evidence cizinců ze dne 13. 1. 2026. Z této listiny snad navíc toliko plyne, že žalobce dne 10. 12. 2025 podal žádost o dlouhodobý pobyt (č. j. OAM-62901/DP-2025), o které dosud není rozhodnuto. Tato skutečnost je však nepochybně žalobci známa. Práva žalobce nebyla postupem správních orgánů nijak porušena.
69. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
70. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
71. Závěrem soud dodává, že o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě nerozhodoval, neboť ve věci samé rozhodl bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 1. dubna 2026

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.